

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
státní příslušnost Ukrajina

zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2022, č. j. CPR-19898-3/ČJ-2022-930310-V234

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2022, č. j. CPR-19898-3/ČJ-2022-930310-V234 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), částečně změněno rozhodnutí ze dne 12. 6. 2022, č. j. KRPA-195830-12/ČJ-2022-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), a to ve vymezení od kdy se stanoví počátek doby, po kterou nelze účastníkovi umožnit vstup na území členských států Evropské unie, ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba 18 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně bylo rozhodnuto, že se na účastníka vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. V rozporu se závěry napadeného rozhodnutí není pravdou, že by se žalobce nacházel na území ČR neoprávněně. Ve svém cestovním dokladu měl žalobce vylepené poslední platné vízum č. 102206702 (POL) typu D s platností do 28. 5. 2022 a poslední vstup do schengenského prostoru ze dne 2. 1. 2022 přes Polsko - Medyka. Je tak evidentní, že se nacházel v době pobytové kontroly na území ČR legálně jako držitel platného biometrického cestovního pasu. Navíc se na území ČR v době kontroly nacházel pouze z důvodu vypuknutí války na Ukrajině dne 24. 2. 2022, kdy žalobce nemohl objektivně s ohledem na probíhající válku vycestovat z území schengenského prostoru. Uložené správní vyhoštění je tak nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, když s ohledem na situaci žalobce bylo v případě žalobce na místě překvalifikovat vedené řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců. Navíc je třeba upozornit na skutečnost, že správní orgán I. stupně, tedy Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, když tentýž den, tj. 12. 6. 2022, co bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., bylo vydáno napadené rozhodnutí o správním vyhoštění.
3. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že v mezidobí po zahájení řízení o správním vyhoštění a ještě před vydáním napadeného rozhodnutí žalobce prokazatelně získal dlouhodobé vízum na území ČR, jež má vylepené v cestovním pasu. Je tak evidentní, že správní orgán I. stupně řádným způsobem nezjistil skutkový stav věci, v jeho případě tak nebyly dány zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění. K žalobě žalobce přiložil kopii cestovního pasu s vízem platným od 14. 6. 2022 do 13. 6. 2023, typu D.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

4. Podle žalobce nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců.
5. Žalobce též obecně namítal porušení § 3, § 50 odst. 2 a § 2 odst. 1, 3, 4 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Protiprávní jednání žalobce bylo náležitě zjištěno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta. Žalovaný si je vědom skutečnosti, že žalobci bylo dne 14. 6. 2022 uděleno vízum za účelem strpění, s platností do 13. 6. 2023, a to podle § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle kterého Ministerstvo vnitra udělí vízum k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu na území cizinci, jehož vycestování z území není možné. Shledání existence překážek vycestování nevylučuje vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, má však vliv na jeho vykonatelnost. Jinými slovy, rozhodnutí o správním vyhoštění účastník řízení bude možné vykonat až poté, co překážky vycestování pominou a poté, co bude v návaznosti na závazné stanovisko k možnosti vycestování konstatováno, že jeho vycestování je možné. Tím, že bylo žalobci uděleno vízum za účelem strpění č. OAM-02715/ST-2022, nemůže dojít k faktické realizaci správního vyhoštění pro překážku vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, vzhledem k ozbrojenému konfliktu na území Ukrajiny a to až do odpadnutí překážek vycestování a žalobce tak může v ČR na základě tohoto víza pobývat. Zároveň je nutné podotknout, že udělené vízum za účelem není důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
8. Žalobce byl kontrolován hlídkou Policie ČR dne 12. 6. 2022. Ve svém cestovním dokladu měl vylepené poslední platné vízum č. 102206702 (POL) typu D s platností do 28. 5. 2022 a poslední vstup do schengenského prostoru ze dne 2. 1. 2022 přes Polsko - Medyka. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce je vedený v systému ENO jako nežádoucí osoba s nabytím právní moci dne 18. 1. 2022 a s platností do 3. 2. 2023, a to na základě rozhodnutí č. j. KRPA-8389-12/ČJ-2022-000022-ZAM dne 5. 1. 2022 o správním vyhoštění s délkou zákazu pobytu jeden rok.
9. Žalobce při výsledku dne 12. 6. 2022 uvedl, že o uloženém správním vyhoštění ví, po obdržení rozhodnutí odjel do Polska ke známému, do ČR se vrátil na konci dubna 2022, protože v Polsku neměl práci, od té doby je v ČR. Do schengenského prostoru naposledy vstoupil v lednu 2022. V ČR nepracuje, nemá zde žádný majetek, je zdravý, zdravotní pojištění nemá, rodinu má na Ukrajině, jen sestru na Slovensku, v ČR nemá žádné vazby.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

10. Podle závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince ze dne 20. 5. 2022 vycestování není možné, a to z důvodu mezinárodního ozbrojeného konfliktu.
11. Prvostupňové rozhodnutí vychází ze zjištění, že cizinci bylo uloženo správní vyhoštění (rozhodnutí č. j. KRPA-8389-12/ČJ-2022-000022-ZAM ze dne 5. 1. 2022), neboť při kontrole Policií ČR vykonával práci jako dělník na stavbě bez povolení k zaměstnání. Cizinci byl vydán výjezdní příkaz s lhůtou k vycestování do 2. 2. 2022 (rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. 1. 2022 a vykonatelnosti dne 3. 2. 2022. Cizinec je od 3. 2. 2022 do 3. 2. 2023 zaveden v Evidenci nežádoucích osob. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání.
12. Žalovaný jako odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí a průběh správního řízení vedeného správním orgánem I. stupně. K odvolacím námitkám uvedl, že z nashromážděného správního spisu a i z vyjádření účastníka řízení jasně plyne, že účastník řízení je od 3. 2. 2022 do 3. 2. 2023 zaveden v Evidenci nežádoucích osob, a to na základě rozhodnutí č. j. KRPA-8389-12/ČJ-2022-000022-ZAM dne 5. 1. 2022, tudíž je jeho pobyt v ČR pobytem neoprávněným. Dále je nutné zmínit, že tímto dnem (3. 2. 2022) pozbyl oprávnění k pobytu i v členských státech EU. V ČR jej k pobytu nic neopravňovalo, neboť měl z ČR, potažmo z EU, vycestovat v době platnosti výjezdního příkazu, tedy nejpozději do 2. 2. 2022. Jelikož nevycestoval, tak od 3. 2. 2022 je jeho pobyt v ČR pobytem neoprávněným. Nehledě na to, že pobytová kontrola byla provedena dne 12. 6. 2022, tedy až po expiraci jeho polského pobytového oprávnění (které expirovalo dnem 28. 5. 2022). Tím, že účastník řízení nerespektoval vydané rozhodnutí o správním vyhoštění, dopustil se protiprávního jednání, a nemohl tak legálně v ČR pobývat. Svým protiprávním jednáním tak zcela jistě naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., a to v části *„porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřeně porušení tímto předpisem stanovené povinnosti“*. Jelikož nemůže dojít k faktické realizaci správního vyhoštění pro překážku vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců (vzhledem k ozbrojenému konfliktu na území Ukrajiny), nezbytnou součástí výroku rozhodnutí o správním vyhoštění nemusí být stanovení lhůty, ve které je účastník řízení povinen vycestovat. Vzhledem k tomu, že existence překážky vycestování byla uvedena ve výroku tohoto rozhodnutí, pak z takového výroku vyplývá, že je napadené rozhodnutí pro tuto překážku nevykonatelné. Po odpadnutí překážky vycestování představované negativním závazným stanoviskem o možnosti vycestování účastníka řízení tak bude třeba následně vydat nové rozhodnutí podle ustanovení § 101 písm. e) správního řádu, kterým bude v souladu s ustanovením § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců účastníkovi řízení stanovena i doba k vycestování. Shledání existence překážek vycestování nikterak nevylučuje vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, má však vliv na jeho vykonatelnost, přičemž zákon pro takové případy počítá se speciálním postupem podle ustanovení § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ve spojení s § 101 správního řádu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
15. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
16. Mezi účastníky nebylo sporné, že žalobci bylo dne 14. 6. 2022 uděleno vízum za účelem strpění, s platností do 13. 6. 2023, kopie cestovního pasu s vízem byla provedena k důkazu při jednání soudu.
17. K námitce, že nebylo dostatečně prokázáno, že by se žalobce nacházel na území ČR nelegálně, soud uvádí, že tento závěr správních orgánů je důkazně podložený. Žalobce se při pobytové kontrole dne 12. 6. 2022 prokázal platným cestovním dokladem, avšak v době, kdy byl vedený v systému Evidence nežádoucích osob ode dne 18. 1. 2022, s platností do 3. 2. 2023, a to na základě rozhodnutí č. j. KRPA-8389-12/ČJ-2022-000022-ZAM dne 5. 1. 2022 o správním vyhoštění. Do schengenského prostoru naposledy vstoupil v lednu 2022. K pobytu ČR ho v ten okamžik neopravňovalo již propadlé polské vízum, ani cestovní doklad (když měl záznam v Evidenci nežádoucích osob). Žalobce podle své výpovědi pobýval v ČR od konce dubna 2022 až do provedené kontroly dne 12. 6. 2022, přijel za prací. V okamžik kontroly nemohl být legálně v ČR ani na základě víza strpění, které mu bylo uděleno až následně dne 14. 6. 2022.
18. Žalobce zde nejen pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, ale také se na území ČR vrátil v rozporu s pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění. Žalobce tak naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, soud neshledal ani nepřiměřenost vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.
19. Obdobnou situací se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, kde shledal, že: „*V daném případě se stěžovatelka opakovaně* Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

dopustila porušení povinnosti stanovené v § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, tedy pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Tím současně v obou případech naplnila důvod pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, při kterém je možné stanovit dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, až na 3 roky. Z povahy věci se tedy jedná o opatření přiměřené ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, jestliže zákon předpokládá uložení správního vyhoštění již při jediném porušení této povinnosti (neoprávněném pobytu).“ V odkazovaném případě přitom stěžovatelka pobývala na území ČR neoprávněně pouze po krátkou dobu (dva dny) a dostavila se sama na odbor azylové a migrační politiky za účelem vydání překlenovacího štítku. V projednávaném případě žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně po výrazně delší dobu, ani se dobrovolně nedostavil k českým státním orgánům za účelem řešení své pobytové situace, o uložení správního vyhoštění věděl, ale rozhodl se jej nerespektovat. Pro posouzení věci není podstatné, že žalobci bylo následně vydáno vízum strpění (není tak důvodná ani námitka, že v tomto směru byl nedostatečně zjištěný skutkový stav). S ohledem na tyto skutečnosti soud postup žalovaného považuje za přiměřený ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců.

20. Žalovaný neshledal důvody k uložení mírnějšího opatření, konkrétně rozhodnutí o povinnosti opustit území, soud se s tímto ztotožňuje. Pokud žalobce nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze důvodně očekávat, že by respektoval lhůtu k vycestování z území České republiky stanovenou mírnějším opatřením. Žalobce v žalobě tvrdil, že se v ČR nacházel neoprávněně výlučně z důvodu vojenského konfliktu a z důvodu války nemohl vycestovat. Tyto skutečnosti však z jeho výpovědi nevyplývaly. Žalobce při výslechu dne 12. 6. 2022 uvedl, že do schengenského prostoru naposledy vstoupil v lednu 2022, po uložení správního vyhoštění vycestoval do Polska ke známému, do ČR se vrátil na konci dubna 2022, protože v Polsku neměl práci, od té doby je v ČR.
21. Pokud žalobce v obecné rovině namítal, že žalovaný měl rozhodnout o uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, z žaloby není zřejmé, v čem konkrétně je posouzení správních orgánů nesprávné, a ze kterých konkrétních skutečností podle názoru žalobce plyne tento nepřiměřený zásah. Soud tedy v obecné rovině uvádí, že ze správního spisu (zejména z výpovědi žalobce) žádné okolnosti naznačující nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce neplynou. Žalobce vypověděl, že v ČR nepracuje, nemá zde žádný majetek, pohledávky ani závazky, je zdravý, zdravotní pojištění nemá, rodinu má na Ukrajině, jen sestru na Slovensku, v ČR nemá žádné vazby kulturní, společenské ani rodinné.
22. Pokud žalobce tvrdil, že správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, časový aspekt sám o sobě není rozhodující, podstatné je, zda se správnímu orgánu podařilo dostatečně objasnit rozhodné skutečnosti. Žalobce v této souvislosti neuvedl, co konkrétně opomněl správní orgán I. stupně zjistit, a jak tedy rozhodnutím v této krátké lhůtě byl žalobce zkrácen na svých právech.
23. K námitce, že správní orgány porušily § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, či že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí ve smyslu § Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, soud konstatuje, že je nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům obecný odkaz na ustanovení správního řádu či zákona o pobytu cizinců, který není nad rámec výše uvedených žalobních bodů podepřen konkrétními skutečnostmi či právní argumentací, nedostojí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval.

24. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. září 2022

JUDr. Lenka Loudová, v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.